

JANNIKS DAGBOG SENERE 21-12-2020**BASTIAN**

Helle-mor, jeg har det ikke så godt. Jeg har ondt i maven. Jeg savner Edgar. Hvorfor vil Jannik, Nathan og Ari ikke bare være venner med ham? Kan vi ikke gå til politiet og fortælle, hvad der skete med søde, søde Stefanie?

Jeg håber, at hun har det godt nu. Så rart og godt oppe i Himlen ved Gud. Tror du, at hun har det godt nu?

Ronnie siger også tit til mig, at han savner Stefanie. Og han vil også gerne være venner med Edgar igen. Ronnie siger, at han ikke er bange for politiet, og at det er bedre at sige til dem, hvad der skete med Stefanie. Også fordi, at så kan hendes familie jo også få fred, siger Ronnie.

Helle-mor, hvis du nu taler med Jannik i lang tid, så kan det være, at han ikke vil være dum mod Edgar. Vil du ikke nok gøre det?

Nu spørger Ronnie, om jeg vil med ind til ham og se en film. Det er noget med nogle hunde, der skal i talentshow og synge. Jeg synes, at den lyder rigtig sjov.

Vi ses, Helle-mor.

STEFANIE

Skolen var et mareridt for mig i de mindre årgange. Jeg var alene ni tiendedele af tiden, ikke kun på grund af min generthed, men også fordi mine forældre var ansat som lærere på min skole. Det var ikke deres skyld, men mine klassekammerater kunne ikke tåle, at min mor og far nogle gange kom hen til mig i frikvartererne og gav mig opmærksomhed. Drengene såvel som pigerne i min klasse drillede mig. De fremhævede mine fregner, som de kaldte for lorteklatter. Jeg var sikker på, at de en dag ville tage en kniv og skære dem af mig.

Den eneste, jeg kunne stole på i min klasse, var Edgar. Han var ikke bare min beskytter og maskot, han var også min ven. En, jeg kunne lide at gå i biografen med, fordi vi var enige om at elske dogmefilm. Når jeg gik med ham i frikvartererne og til børnefødselsdage, kunne jeg mærke, at jeg så op til ham, selvom han indtil 9. klasse var et hoved lavere end mig.

Da vores klasser blev sat sammen med elever på tværs af ottende årgang, vidste jeg straks, at det var en gave at komme i klasse med Jannik. Han lo af de andres dumheder, men aldrig af mig. Han tog min hånd i frikvartererne, når fyrene kaldte mig for pat-Stefanie på grund af mine store bryster. Han kaldte dem for Vatpik og Luderkarl med en stemme og et blik, der besynderligt nok fik dem til at knibe øjnene sammen i en anstrengelse for ikke at græde.

Edgar havde længe været trofast ved min side, men Jannik var som en Fluernes Sejrherre over for mobberne.